

Nr 149.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående efterskänkande av en kronans fordran mot landskamreren C. F. Johanson; given Stockholms slott den 21 februari 1930.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Sven Lübeck.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför
Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 21 februari 1930.*

Närvarande:

Statsministern LINDMAN, ministern för utrikes ärendena TRYGGER, statsråden LÜBECK, BESKOW, BORELL, VON STEYERN, MALMBERG, BISSMARK, JOHANSSON, DAHL.

Efter gemensam beredning med chefen för jordbruksdepartementet anför chefen för socialdepartementet, statsrådet Lübeck:

I en med skrivelse av länsstyrelsen i Västmanlands län den 16 oktober 1929 till Kungl. Maj:t överlämnad framställning har landskamreren i nämnda län Carl Fredrik Johanson anhållit, att Kungl. Maj:t måtte befria honom från honom ålagd ersättningsskyldighet till statsverket på grund av underlåtenhet att i rätt tid bevaka en till säkerhet för skogslikvid ställd borgensförbindelse.

I ärendet hava utlåtanden avgivits den 31 oktober 1929 av länsstyrelsen i Östergötlands län och den 27 januari 1930 av statskontoret, efter inhämtande av yttrande från domänstyrelsen.

Enligt 50 § i förordningen den 26 januari 1894 (nr 17) angående hushållningen med de allmänna skogarna i riket, sådant nämnda lagrum lydde före den 1 juli 1925, hade länsstyrelse att, då försäljning av virke från de allmänna skogarna skulle ske å auktion, med ledning av vissa av vederbörande skogstjänsteman avgivna uppgifter och förslag bestämma, när och var auktion skulle hållas, stadga auktions- och betalningsvillkor samt utfärda auktionskungörelse. Bland villkoren skulle upptagas, att det sålda icke finge avverkas eller utlämnas, förrän köpeskillingen vore betald eller säkerhet därför blivit ställd. Auktion skulle förrättas antingen av viss landsstatstjänsteman eller inför länsstyrelsen. Prövning av köpeanbuds antaglighet, där ej domänstyrelsen förbehållit sig sådan prövning, liksom av köparens vederhäftighet, skulle verkställas av auktionsförrättaren. Dock skulle närvarande skogstjänstemans mening först inhämtas. Betalning för vad vid auktion blivit försålt och ej vid densamma betalats kontant till auktionsförrättaren skulle av köparen före betalningstidens utgång erläggas genom medlens insättande i riksbanken i föreskriven ordning. Erlades icke betalning inom bestämd tid, skulle det oguldna jämte ränta genom länsstyrelsens försorg skyndsamt i laga ordning indrivnas.

I 1918 års landshövdinginstruktion § 19 st. 4, enligt dess lydelse före den 1 juli 1925, fanns en erinran om den länsstyrelse åliggande skyldigheten att ombesörja försäljning av virke från de allmänna skogarna samt indriva och redovisa försäljningsmedlen. Enligt § 53 i samma instruktion ankom handläggning av sådant ärende på landskontoret. Jämlikt § 43 i instruktionen ålåg det landskamrerare bland annat att bereda och föredraga samt till expedition befordra de till landskontoret hörande ärenden, vilkas föredragning icke blivit annan anförtrodd, samt att hålla noggrann tillsyn därå, att de landskontoret åliggande räkenskaper och redogörelser i behörig ordning upprättades och avlämnades samt att uppbörd, indrivning och redovisning av kronoutskylder, statsverkets övriga inkomster och andra allmänna medel ävensom böter, allt såvitt de tillhörde landskontorets redovisning, å rätt tid och i stadgad ordning verkställdes.

Av handlingarna i förevarande ärende inhämtas huvudsakligen följande.

Vid en den 16 november 1918 av vederbörande landsfiskal förrättad auktion å skogseffekter från kronoparken Österås i Kinda revir i Östergötlands län inropade Gottfrid Nilsson i Hässelås virke för tillhoppa 23,250 kronor, vilket belopp enligt försäljningsvillkoren skulle erläggas inom fyra månader efter auktionen. Genom en den 15 november 1918 dagtecknad handling hade Th. Isaksson i Valbäcken och L. J. Johansson i Eksjö, för den händelse Nilsson skulle stanna för högsta anbudet å skog och virke vid auktionen, gått i borgen en för båda och båda för en såsom för egen skuld till ett belopp av högst 30,000 kronor jämte övriga för köps giltighet vid auktionstillfället förekommande villkor. Nilsson avbetalade

i juni 1919 å auktionsskulden 1,618 kronor 31 öre. Sedan Nilsson försatts i konkurs, som börjat den 9 maj 1921, bevakade kronan i konkursen 23,250 kronor jämte ränta därå ävensom 42 kronor 87 öre, utgörande kostnader i en av domänstyrelsen mot Nilsson anhängiggjord rättegång. Å den bevakade fordringen erhöll kronan 16.601 % utdelning med 4,367 kronor 33 öre, därav å kapitalbeloppet 23.250 kronor belöpte 3,859 kronor 73 öre.

På uppdrag av justitiekanslersämbetet hade advokatfiskalsämbetet vid Göta hovrätt i ett den 15 augusti 1928 till hovrätten ingivet och den 4 september 1928 landskamreraren Johanson delgivet memorial yrkat, att enär landskamreraren Johanson, vilken tjänstgjort såsom tillförordnad landskamrerare i Östergötlands län under större delen av tiden 16 mars 1919—16 mars 1920, försummat att beträffande Isakssons och L. J. Johanssons nämnda borgensförbindelse vidtaga erforderlig tjänsteåtgärd för bevakande av kronans rätt på grund av förbindelsen, samt förbindelsen i följd härav, jämlikt förordningen den 28 juni 1798, blivit den 10 mars 1920 preskriberad, landskamreraren Johanson måtte förpliktas ersätta kronan härigenom vållad förlust med 17,771 kronor 96 öre jämte ränta.

Landskamreraren Johanson hade i saken invänt, bland annat: Ifrågavarande borgensförbindelse vore icke av den beskaffenhet, att förordningen den 28 juni 1798 vore å densamma tillämplig, och vore förty icke preskriberad. Men även om så vore förhållandet, kunde landskamreraren Johanson på grund av innehållet i kungörelsen den 26 mars 1881 icke numera göras ansvarig för den förlust, som uti ifrågavarande avseende kunde hava drabbat kronan, enär anmärkning icke blivit landskamreraren Johanson tillställd inom tre år från den dag, då de räkenskaper, i vilka ifrågavarande fordran funnes upptagen, inkommit till kammarrätten. I allt fall kunde advokatfiskalsämbetets talan mot landskamreraren Johanson icke bifallas, förrän genom rättegång mot Isaksson och L. J. Johansson blivit fastslaget, att omöjlighet föreläge att hos dem uttaga fordringsbeloppet.

Hovrätten hade genom utslag den 7 februari 1929 utlätit sig: Enär kronans ifrågavarande auktionsfordran förfallit till betalning den 16 mars 1919, samt Isaksson och L. J. Johansson, vilkas borgen måste anses given på viss tid såsom avses i 4 § av förordningen den 28 juni 1798, icke blivit lagsökta inom 12 månader från förfallodagen och förty jämlikt sagda lagrum vore fria för sin borgen, alltså och då landskamreraren Johanson, vilken under tiden från den 16 mars 1919 till och med den 10 mars 1920, då preskriptionen inträtt, tjänstgjort såsom landskamrerare i Östergötlands län med undantag för åtnjuten ledighet under 67 dagar, senaste dagen den 12 januari 1920, och i denna sin egenskap haft skyldighet tillse, att kronans rätt mot löftesmännen förvarades, sådant underlätit och därigenom vållat, att kronan tillskyndats förlust, som, enligt vad utredningen i målet gäve vid handen, uppgått till åtminstone 17,771 kronor 96 öre, prövade hovrätten, som funne kungörelsen den 26 mars 1881 icke vara i förevarande mål tillämplig och lämnade vad landskamreraren Johanson i övrigt invänt utan avseende, rättvist ålägga honom att genast emot kvitto och

mot det att kronans rätt på grund av omförmälda auktion och borgen å honom överlättes, till kronan utgiva 17,771 kronor 96 öre jämte fem procent ränta därå från den 4 september 1928 tills likvid skedde.

Över hovrättens utslag anförde landskamreraren Johanson besvär hos Kungl. Maj:t, som emellertid genom utslag den 11 oktober 1929 icke faun skäl att göra ändring i hovrättens utslag.

I sin förberörda, till Kungl. Maj:t ingivna ansökning anhåller nu landskamreraren Johanson att av nåd bliva befriad från den honom sålunda ålagda ersättningssskyldigheten. I ansökningen har sökanden anført i huvudsak följande.

Den fordran det gällde att indriva uppstod vid virkesauktion i oktober 1918, alltså för mer än 10 år sedan. Betalningen skulle erläggas 4 månader efter auktionen, således i mars 1919. Till säkerhet för likviden ställdes borgen av två personer, vilken borgen på grund av dess formulering av domstolarna ansetts vara underkastad ett års preskription. Protokoll från auktionen inkom till länsstyrelsen och antecknades i vederbörligt diarium. Emellertid avfördes ärendet ur diariet såsom slutexpedierat redan den 15 februari 1919, alltså före förfallodagen. Avsikten var, av en blyertsanteckning i diariet att döma, att ärendet skulle överföras till U. D., d. v. s. uppbörsdiariet. Där blev emellertid ärendet icke infört, vadan den olyckliga situationen inträdde, att ärendet icke fanns antecknat såsom beroende på åtgärd i något diarium. På grund härav blev ej heller ärendet redovisat såsom balanserat vid 1919 års slut i den arbetsredogörelse, som årligen skall avgivas till justitiekanslersämbetet. I dessa nu anförda omständigheter måste orsaken till ärendets försummande sökas. Hade ärendet stått såsom redovisat i något diarium, hade det med all säkerhet blivit bringat till slut i behörig ordning. Det kunde här invändas, att avdelningschefen bort tillse, att ärendet icke obehörigen avförts. Detta vore naturligtvis från juridisk-teoretisk synpunkt riktigt, men den, som något sysslat med länsstyrelsearbete, visste, att en avdelningschef i de större länen icke kunde i detalj medhinna granskning av alla ärenden, utan att han måste lita till underordnades förmåga, omdöme och skicklighet. Man måste också vid bedömande av denna fråga fasthålla vid att det gällde icke ett eller ett par hundra ärenden om året, som skulle genomgå, utan — om granskning skulle ske i detalj — cirka 20,000 ärenden. En granskning i detalj av dessa ärendens jämte de från föregående år balanserade ärendenas riktiga diarieföring skulle — med uteslutande av allt annat arbete — hava tagit en tid av mer än 1½ månad. För att vara betryggande hade granskningen bort ske minst tre gånger varje år. Allt som allt skulle alltså hava behövts en tid av 3 à 4 månader för diariernas behöriga detaljgranskning. Det sade sig självt, att en sådan granskning icke kunde medhinnas, om ej annat nödvändigt arbete skötes åt sidan. Särskilt vid ifrågavarande tid hade landskamrerarna varit strängt sysselsatta bland annat på grund av krigskonjunkturbeskattningen. Granskningen måste då inskränka sig till tagande av stickprov beträffande avförda ärenden, och det torde få anses såsom en lycklig tillfällighet, om en felaktig avföring i diarierna vid sådan granskning upptäcktes. Härav torde lätt inses vikten av att hava ordentliga biträden till sitt förfogande. Konkurrenten om arbetskraft vid ifrågavarande tid hade emellertid varit synnerligen stor, och på grund av knappheten av länsstyrelsernas anslag och affärlivets möjligheter att högt betala dugande folk, hade länsstyrelserna icke alltid erhållit de bästa krafterna till sitt förfogande. Ifrågavarande ärendes handläggning måste därför betecknas mera såsom beroende på olyckliga tillfälligheter än försummelse. Sökanden hade vidare varit tjänstledig nära hälften av

det är, varunder preskriptionstiden lupit. Utom de 67 dagar, som omnämndes i hovrättens utslag, hade sökanden varit ledig för taxeringsarbete i 79 dagar. Detta oaktat hade han ensam ansetts skadeståndsskyldig. Försummelsen att i tid bevaka förbindelsen bottnade givetvis i en försummelse att i tid indriva fordringsbeloppet, och denna försummelse fördelade sig lika på hela nu ifrågasvarande år. Därtill komme, att domänstyrelsen genom sin revision torde hava varit skyldig att anmärka på den försummade inbetalningen, och styrelsen hade haft möjlighet härtill. Domänstyrelsen hade vidare en gång antagit ett ackord, visserligen med förbehåll om ersättningsskyldighet. Hade detta ackord kunnat genomföras, hade ersättningsskyldighet för sökanden varit utesluten.

Sökanden ansåge sig också böra framhålla, att lagtexten i förordningen den 28 juni 1798 icke gäve anledning till antagande, att borgensförbindelsen ifråga skulle vara underkastad ett-årspreskriptionen. Förordningen talade endast om skuldebrev, men rättspraxis hade utsträckt tillämpningen av förordningen till andra förbindelser. Det torde kunna ifrågasättas, om en landskamrerare, vilkens utbildning syftade till andra arbetsuppgifter, kunde hava skyldighet att vara så insatt i rättspraxis, att han utan vidare bort inse denna förbindelses egenskap att vara underkastad särskild preskription.

Sökanden ansåge sig till sist böra framhålla det obilliga uti att framställa krav på ersättning omkring 10 år efter fordringens uppkomst. Därigenom komme hela frågan att bedömas efter helt andra synpunkter än som då varit gällande, vartill komme, att ersättningen skulle utgivas efter ett helt annat penningvärde än det dåvarande.

Vid överlämnande av ansökningen har *länsstyrelsen i Västmanlands län* i förberörda skrivelse den 16 oktober 1929 anført följande.

Länsstyrelsen förstode till fullo den hållning, högsta domstolen, tydligen ur principiell synpunkt, intagit. Att i rättslig väg medgiva frihet från ansvar för en avdelningschef, som i något avseende underlåtit en honom administrativt åliggande tillsyn, kunde givetvis leda till betänkliga konsekvenser. Men sådana förhållandena i det föreliggande fallet varit och då fråga vore om en ämbetsman, vars plikttrohet och nit i tjänsten stode över allt beröm, skulle det enligt länsstyrelsens mening uppenbarligen vara obilligt, om det landskamreraren Johanson ådömda betalningsansvaret utkrävdes. Saken måste ur allmänmänsklig synpunkt rättvisligen betraktas snarare som ett av en serie ogynnsamma omständigheter förorsakat missöde än som en försummelse. Därtill komme, att den myndighet, saken ekonomiskt anginge, nämligen domänstyrelsen, varit i tillfälle att i tid erinra vederbörande länsstyrelse om den utblivna betalningen men underlåtit att göra detta.

På grund av vad sålunda anförts och med hänvisning tillika till vad landskamreraren Johanson till sin förmån andragit tillstyrkte länsstyrelsen livligt bifall till hans framställning.

I sitt förberörda yttrande den 31 oktober 1929 har *länsstyrelsen i Östergötlands län* anført i huvudsak följande.

Det vore så gott som omöjligt att följa detta ärendes behandling hos länsstyrelsen. Landskamreraren Johanson hade upplyst att, sedan auktionshandlingarna inkommit till länsstyrelsen, desamma antecknats i vederbörligt diarium, men därifrån avförts »såsom slutexpedierat» den 15 februari 1919.

Denna uppgift vore fullt riktig, men saken förhölle sig sålunda. Det i diariet (brevdiariet) antecknade, av landskamreraren Johanson avsedda ärendet rörde en av överjägmästaren i östra distriktet till länsstyrelsen översänd förteckning över virkesposter från allmänna skogar inom länet, vilka

skulle försälas genom offentliga auktioner. Förteckningen inkom till länsstyrelsen den 23 oktober 1918. Länsstyrelsen utfärdade den 24 i samma månad kungörelse om skogsauktionerna och den 6 påföljande november order till respektive landsfiskaler (10 stycken) om förrättande av auktioner å vederbörliga virkesposter. Härom innehöle diariet anteckning, och likaså infördes där anteckning om när auktionsprotokollen inkomme från respektive landsfiskaler. Efterhand som dessa inkomme, infördes anteckning därom tillika i *uppbördsdiariet* genom uppläggande av ett nytt ärende särskilt för varje landsfiskal. Auktionsprotokollen inkomme givetvis å olika tider från de olika landsfiskalsdistrikten; det sista av alla tio inkom den 15 februari 1919, och å denna dag vore ärendet i sin helhet avfört från brevidariet och slutbehandlat, såvitt rörde dess första skede, nämligen själva försäljningsproceduren.

Indrivningsproceduren åter vidtog i och med varje auktionsprotokolls införande i uppbördsdiariet omedelbart vid ankomsten. Det protokoll, som här vore av intresse, ankom den 28 november 1919 från landsfiskalen i Ydre distrikt och infördes på sätt nyss nämnts samma dag i uppbördsdiariet. Det egendomslika och oförklarliga vore emellertid, att detta ärende i uppbördsdiariet avförts »ad acta» samma dag det inkommit eller den 28 november 1919. Om de närmare omständigheterna, då denna åtgärd vidtogs, saknade länsstyrelsen varje kännedom. Länsstyrelsen måste emellertid instämma med Johanson därutinnan, att det vore så gott som omöjligt för en landskamrerare att dag för dag kontrollera, att diariet föringen verkställdes fullt riktigt. Landskamrerarens arbetstid vore alltför mycket upptagen därför. Detta syntes vad anginge sökanden hava varit förhållandet särskilt under året 1919.

Ett ärende, som icke kvarstode i sitt diarium, vore givetvis i regel att anse såsom ett från vidare åtgärd av vederbörande tjänstemän fritaget ärende. En vaken diarietförare kunde möjligen länge nog minnas åtskilligt av de registrerade akternas innehåll, särskilt i frågor av något för honom intressant slag. Men i stort sett förblekade minnet av dylika detaljer mycket snart.

Det vore enligt länsstyrelsens uppfattning alldeles säkert, att landskamreraren Johanson icke haft tillfälle att följa med handläggningen av det ärende, varom här vore fråga. Han hade tydligen trott sig hava anledning lita på sina underordnade tjänstemän — en förmodan som dess bättre även vunnit bekräftelse med avseende å den oändligt stora mängd tjänsteärenden, som av honom emottagits för vederbörlig åtgärd. Ingen av länsstyrelsens personal, som kände Johanson, kunde förstå det som inträffat i fråga om ärendet Gottfrid Nilssons virkesköp i oktober 1918, och länsstyrelsen ville för sin del i likhet med länsstyrelsen i Västmanlands län förorda bifall till den föreliggande framställningen.

Statskontoret har i sitt förberörda utlåtande den 27 januari 1930 anfört följande.

I ett med förevarande i viss mån likartat fall hade Kungl. Maj:t till riksdagens prövning hänskjutit frågan om efterskänkande av kronans fordran. Sedan jägmästaren E. Danielsson, på grund av uraktlåtenhet att tillse att betryggande säkerhet blivit ställd för erläggande av köpeskilling för från kronans skogar försält virke, den 28 februari 1923 blivit av domänstyrelsen förpliktad till kronan erlägga 5,294 kronor 30 öre jämte ränta, föreslog nämligen Kungl. Maj:t 1925 års riksdag i proposition nr 30 att medgiva Danielsson befrielse från berörda betalningsskyldighet på villkor, att han inom viss tid till vederbörande revirs kassa inbetalade ett belopp, vilket Kungl. Maj:t på grund av vad i ärendet förekommit föreslog till 500 kronor. Nämda proposition blev av riksdagen bifallen.

Statskontoret ansåg sig alltså böra tillstyrka, att landskamreraren Johanson av nåd erhöles befrielse från honom enligt högsta domstolens utslag ålagd betalningsskyldighet under villkor, att han inom en månad efter det han erhållit del av Kungl. Maj:ts beslut till domänstyrelsen inbetalade ett belopp, motsvarande den anmärkningsprovision, vartill vederbörande revisionstjänsteman vore berättigad. I likhet med vad som skett beträffande förenämnda fall, borde jämväl förevarande fråga underställas riksdagens prövning.

Statskontoret hade vid sitt utlåtande fogat ett av *domänstyrelsen* den 9 januari 1930 avgivet yttrande i ärendet, däri styrelsen anfört, att styrelsen med hänsyn till förekomna omständigheter funne sig böra tillstyrka, att sökanden av nåd befriades från den honom ålagda betalningsskyldigheten under villkor, att sökanden inom viss angiven tid till styrelsen inbetalade ett belopp, motsvarande den anmärkningsprovision, vartill vederbörande revisionstjänsteman vore berättigad.

Vid domänstyrelsens utlåtande fanns fogat ett av styrelsens revision avgivet memorial, däri anfördes bland annat följande.

Enär vissa av sökanden och länsstyrelsen i Västmanlands län i ärendet gjorda uttalanden synbarligen avsåge att i någon mån överflytta ansvaret å domänstyrelsens revision, ville revisionen anföra följande.

Av handlingarna framginge, att de poster, varom här varit fråga, skulle hava betalats den 16 mars 1919. Anmärkning från revisionens sida hade följaktligen icke kunnat framställas förrän den balansförteckning, omfattande sistnämnda år, inkommit från länsstyrelsen, varigenom den bristande inbetalningen under året varit möjlig fastslå. Denna balansförteckning eller, såsom den i då gällande bestämmelser benämndes »inkomstrestförteckning», vore dagtecknad den 17 mars 1920 och underskriven av landskamreraren Johanson samt torde hava inkommit till domänstyrelsen först i slutet av samma månad. Då det torde ligga i sakens natur, att anmärkning icke kunnat framställas omedelbart nämnda förteckning inkommit, enär omfattande redovisningshandlingar dessförinnan måste genomgås, torde det knappast kunna påstås annat än att den i juni månad år 1920 utställda anmärkningen tillkommit i god tid.

Dessutom kunde erinras därom, att den brukliga borgensmeningen varit och fortfarande vore så formulerad, att borgensmännen svarade såsom för egen skuld, tills full betalning skedde, och att förbindelsen sålunda löpte med tioårig preskriptionstid. I det fall, varom här vore fråga, vore borgensförbindelsen formulerad på sådant sätt, att denna tid inskränktes till ett år. Då förbindelsen för omnämnda poster förvarats hos länsstyrelsen, hade möjlighet icke förelegat för revisionen att granska densammes formulering.

Slutligen kunde framhållas, att då balansförteckningen, såsom redan sagts, daterats den 17 mars 1920, redan vid denna tidpunkt tiden försuttits för vidtagande av åtgärder gent emot borgensmännen.

Vad slutligen nådeansökan beträffade, erinrade revisionen därom, att enligt då gällande instruktion för domänstyrelsen av den 8 oktober 1918, § 30, anmärkningsprovision tillkomme vederbörande revisor för varje belopp, som inflöte på grund av hans anmärkning vid till styrelsen inkommande räkenskaper och som utan anmärknings framställande icke skulle hava kommit det allmänna till godo, med — i detta fall — 10 procent å det influtna beloppet.

Enär nämnda bestämmelser gällde intill utgången av år 1920 och anmärkningen inlämnats till domänstyrelsen den 20 juni 1920, skulle anmärknings-

provision tillfalla vederbörande revisor med 10 procent å det utdömda beloppet 17,771 kronor 96 öre jämte 5 procent ränta därå från den 4 september 1928, tills betalning skedde.

Därest nådeansökan vunne Kungl. Maj:ts bifall, borde densamma icke omfatta befrielse för vederbörande att till domänverket inbetala den vederbörande revisor tillkommande ovannämnda anmärkningsprovisionen.

Departementsschefen.

Landskamreraren Johanson har, såsom av utredningen framgår, underlåtit att bevaka kronans rätt på grund av oförmälda borgensförbindelse, något som varit hans tjänsteplikt. Domstolarna hava funnit, att han genom denna sin underlåtenhet vållat, att kronan tillskyndats förlust med det i ärendet oförmälda beloppet av 17,771 kronor 96 öre. Lika med samtliga de myndigheter, som yttrat sig i saken, anser jag emellertid ett milt bedömande av berörda försummelse böra föranledas av de upplysta omständigheterna; för dessa har i det föregående redogjorts, och jag torde därutinnan kunna hänvisa till vad sålunda anförts. Med hänsyn till vad i ärendet förekommit hava de hörda myndigheterna tillstyrkt, att Johanson, vilkens pliktrohet och nit vitsordats av vederbörande länsstyrelser, befrias från ifrågavarande ersättningsskyldighet. Även enligt min uppfattning är det skäligt, att sådan befrielse medgives. Därvid bör dock som villkor gälla dels att han, såsom yrkats, till domänstyrelsen inbetalar ett belopp, motsvarande den anmärkningsprovision, vartill vederbörande revisionstjänsteman är berättigad, dels ock att han icke skall äga att på grund av dylik inbetalning få, på sätt domstolarnas beslut innehålla, på sig överlåten kronans rätt på grund av oförmälda virkesauktion och borgen.

Då dylikt efterskänkande icke bör äga rum annorledes än efter riksdagens medgivande, hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att landskamreraren i Västmanlands län Carl Fredrik Johanson må, under av mig i det föregående angivna villkor, befrias från honom enligt Kungl. Maj:ts utslag den 11 oktober 1929 ålagd skyldighet att till Kungl. Maj:t och kronan utgiva 17,771 kronor 96 öre jämte ränta.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Akc Karlholm.